

OČIMA MISÍÍ

TÉMA:

Povolání
k misii

OMI
misionáři
obláti

Povolání. Slovo, které nám, lidem dneška, spíš komplikuje život. Moc mu nerozumíme. Vnímáme ho obvykle ve velmi zúženém pojetí, a jednoduše hned myslíme na svá zaměstnání, nebo v křesťanském prostředí pouze na tzv. povolání duchovní: ke kněžství nebo zasvěcenému životu. U mladých lidí pak často vyvolává strach a zděšení: „*Jestli mě totiž Bůh k něčemu volá, tak to přece znamená, že nemám svůj život ve svých rukou! Navíc to budu muset všechno rozlišit a co hůř... rozhodnout se!*“ Zúžená pojetí a zkreslené představy.

A přitom je povolání formou celého našeho života. Každého z nás Bůh volá. Ze všeho nejdřív nás volá k životu, k tomu, abychom byli. Nikdo z nás tu není náhodou, každý je chtěný, úplně každý!

Bůh řekl, a stalo se. Bůh volá, tvoří svým Slovem: „*Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.*“ (Kol 1,16) Všechno. Hospodin volá dokonce hvězdy,

aby byly, „*a nazývá je jejich jménem*“ (Iz 40,26). A když je zavolá, „*ony odpovídají: Tady jsme! Září radostí svého Stvořitele.*“ (Bar 3,35) S povoláním i nám dává Bůh schopnost odpovídat. Hned od samého začátku jsme vtaženi do komunikace a sdílení s Bohem. Jak by také ne! Vždyť on sám je sdílení, on sám je rozhovor a vztah. Trojice! A my jsme povoláni k tomu, abychom se na tomto rozhovoru podíleli. Celý náš život se odvíjí v tomto neustálém dialogu mezi Božím svobodným voláním k plnosti, k radosti, k životu a naším stejně tak svobodným odpovídáním.

A jak bude náš život vypadat, jak bude zdařilý, to do rozhodující míry závisí právě na tom, jak Božímu povolání nasloucháme: jak svůj život vnímáme a žijeme jako ti, kdo dobře vědí, že jím odpovídají na láskyplné volání toho, kdo chce, aby byli. A nejen to. On nás nevolá jen k tomu, abychom byli, ale především k tomu, abychom byli někým: mi-

lovanými Božími dcerami a syny! To je v Kristu – Božím Slově – naše základní povolání. To po celý svůj život denně odhalujeme a pokoušíme se žít.

Nejde tedy jen o povolání k určitému životnímu stavu nebo k určité práci ani jen o povolání do určitého společenství nebo na určité místo, ale především o povolání k novému životu, k nové kvalitě vztahů, kde se středem mého života krok za krokem stává ten, kdo volá, a v něm pak ti, ke kterým mě volá. Protože jako milovaný, jako milovaná se už o sebe nemusím bát, a nemusím tak být sám pro sebe pupkem světa. Víím totiž, že „*věrný je ten, který mě povolává; a on to také splní*“ (1Sol 5,24), tedy, že svůj život mohu stavět na tom, kdo mě vede do plnosti radosti a života. Pak v nás nebude slovo povolání vzbuzovat strach ani bázeň, ale i my, stejně jako hvězdy, budeme moct odpovídat: „*Tady jsme!*“ a zářit radostí svého Stvořitele.

Vlastimil Kadlec, OMI

I my, stejně jako hvězdy, budeme moct odpovídat: „*Tady jsme!*“ a zářit radostí svého Stvořitele.

MISIONÁŘI OBLÁTI OMI: POVOLÁNÍ K MISII A SPOLEČENSTVÍ

Vlastimil Kadlec, OMI

Všichni jsme povoláni k životu. Všichni jsme povoláni k plnosti života, tedy k plné radosti v Božím království. Všichni jsme povoláni objevovat v sobě i kolem sebe hlas, který volá: „*Ty jsi můj milovaný syn! Ty jsi má milovaná dcera!*“ Ale každý z nás je povolán k tomu, aby tento životní milostný román prožíval naprosto jedinečným a neopakovatelným způsobem. Každý z nás byl povolán jiným slovem, dostal jiné jméno. Bůh, když zamýšlel každého z nás, tak vyřkl vlastní jedinečné jméno, nové jméno, o kterém čteme i v Písmu: „*Kdo zvítězí (...), tomu dám bílý kamínek, na tom kamínku bude vyryto nové jméno, které nezná nikdo jiný než ten, kdo ho dostane.*“ (Zj 2,17)

Tak si můžeme představit, že třeba sv. matka Tereza obdržela od Boha jméno „*Žízním!*“ (Jan 19,28) a toto jméno v sobě objevovala, žila ho mezi těmi nejchudšími na kalkatských ulicích, až se jím sama stala: vtělila ho a na její tváři byl patrný právě Kristus žíznící po tom, abychom ho milovali v druhých. Nebo Chiara Lubich, která celý svůj život věnovala dílu šíření jednoty. Ježíšovo „*Aby všichni byli jedno*“ (Jan 17,21) bylo je-jím jménem, které prostoupilo celou její totožnost a ona ho předala i těm, kteří se ji rozhodli následovat: všem členům Díla Mariina, které právě k šíření tohoto ideálu založila.

Takové slovo-jméno dostal i zakladatel misionářů oblátů sv. Evžen de Mazenod, vlastně dostal hned dvě. „*Poslal mě, abych chudým přinesl radostnou zvěst*“ (Lk 4,18) je slovo, které se stalo jeho životem. Kdyby tohoto jeho „jména“ nebylo, dnes tady jako misionáři obláti nejsme. Nebyli bychom přítomní ve více než 70 zemích světa a nepracovali bychom už více než 205 let na tom, abychom co nejvíce lidem, zvláště těm nejchudším a nejpouštěnějšími, přinášeli hlásání Božího slova a blízkosti ke každému z nich radostnou zvěst

o tom, že Bůh je milující Otec, že není třeba se ho bát, že v Kristových očích mají tu nejvyšší důstojnost a že v Duchu svatém jsou Božími syny a dcerami. Toto slovo se dokonce stalo mottem misionářů oblátů.

Evženovo druhé jméno je zase veršem, který ve svých spisech, denících a listech užívá jistě nejčastěji: „*Budou mít jedno srdce a jednu duši.*“ (srv. Sk 4,32) Svědectví bratrské lásky bylo pro Evžena nedílně spjato s naší misí. Tomu odpovídají i dvě jména z našeho názvu: jsme misionáři obláti.

Jsme misionáři, protože jsme povoláni k tomu, abychom se vydávali za chudými a spolu s nimi šířili Boží království, tedy budovali rodinu Božích synů a dcer na cestě k plnosti. Misie je naším způsobem, jak dojít ke svatosti. Ale toto své poslání nikdy nemůžeme konat sami. Nejsme jen misionáři, ale také obláti, tedy bezpodmínečně a nevratně odevzdání Bohu. Naše oblace – sebedarování – je odpovědí lásky (na lásku, kterou nás Kristus miloval a sám se za nás vydal (srv. Gal 2,20)). Ale toto vydání se žijeme především v našich komunitách. Evangelium, které máme hlásat, se snažíme nejprve žít mezi sebou. Jen tak bude totiž důvěryhodné. Zároveň se tak náš komunitní život stává ale i prvním svědectvím o Kristu a jeho lásce k Otci, naše společenství se samy stávají misí, svědectvím o Božím životě v nás: „*Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.*“ (Jan 13,35)

Tajemství našeho života a také živosti našeho charisma tu pak spočívá v tom, abychom tato dvě Evženova „jména“ nikdy od sebe neoddělovali. Bez našeho oblátství budeme osamělými střelci, kteří možná sice dělají skvělou práci s chudými, ale nemohou se stát prorockým znamením „*nového*

světa, v němž lidé uznávají svou velkou závislost jednoho na druhém" (oblátské konstituce č. 25), nebudeme tedy svědčit o nových vztazích, které dnes člověk tolik potřebuje. Bez misijnosti by nám pak hrozilo intimistické uzavření se a zahleděnost do sebe samých. Navíc abychom mohli evangelizovat, musíme být i my sami evangelizováni. A to bez ponoření se do světa jde jen stěží.

Hospodin po cestě života vede každého z nás. Rozpoznat své jméno, své povolání je cesta, na které nesmíme být sami: naše povolání vyvěrá z rozhovoru s Bohem, z modlitby, a zároveň je třeba ho ověřovat s někým, který na této cestě života

s Pánem je nějaký ten krok přede mnou, má víc zkušeností (doprovázení). Bůh ale promlouvá jednoduše i skrze obyčejný každodenní život. Posílá nám do našich dnů situace a lidi, kteří nás nasměrovávají. Zároveň nám ale ukazuje cestu i skrze naše touhy, přání, schopnosti a talenty, které do nás vložil.

Jako sv. Evžen de Mazenod se tedy učme mít otevřené oči a prorocký pohled, abychom pod vším, co prožíváme, uměli rozpoznat hlas, který volá. Ale i kdybychom své nové jméno, své poslání neodhalili, nezoufejme: na konci života jistě nebudeme souzeni z toho, zda jsme své povolání rozpoznali, ale z toho, jak jsme v životě milovali.

Téma: Povolání k misii

POVOLÁNÍ PŘEKONAT SAMA SEBE

Misionářka oblátka Melánia Magdová, OMI

Můj příběh povolání začal velmi dávno. Když mi bylo 17 let, objevila jsem ve svém srdci touhu být misionářkou. Hned po maturitě jsem chtěla odjet do Afriky a pečovat tam o chudé děti. Ani jsem nepřemýšlela o tom, jak to udělat. Prostě jako zamilovaný člověk: za tím, koho má rád, půjde třeba na konec světa. Byla jsem ochotná všeho zanechat a jít. Věděla jsem, že právě se mnou Pán počítá, že mi svěřuje úkol, který mohu naplnit jedině já. Zdálo se mi to neuvěřitelné. Každý, kdo doprovází mladé lidi při rozlišování povolání, by ze mě měl tehdy jistě radost. Zaslechla jsem Boží volání, okamžitě vstala a šla.

Celovečerní film s happyendem. Jenže na mé hledání se mi nedostalo žádné odpovědi. A tak jsem si řekla, že asi misionářkou být nemám, ale mám založit rodinu. Toužila jsem jen po tom, abych byla milovaná a i já mohla milovat.

Trvalo dalších 17 let, než jsem po dlouhé cestě hledání začala ve svých 34 letech prenoviciát u misionářek oblátek ve španělském Madridu. Z mého života se stala telenovela bez konce s nejpodivnějšími zápletkami a ještě zvláštnějšími rozuzleními. Při sledování takového příběhu by mnohý divák ztratil trpělivost. I doprovázející by mohl hlavní hrdinku lehce považovat za ztracený případ. Totéž jsem si myslela i já... Když mi bylo 26, přišla znenadání chvíle, kterou si člověk zapamatuje navždy: „Stvořil jsi mě pro sebe, Pane, a mé srdce je nepokojné, dokud nespočine v tobě.“ To jsem nečekala. Už dávno jsem se rozloučila s myšlenkou, že by mě Pán volal. Ale znovu jsem se do toho pustila naplno a celá šťastná. Jenže jsem už nebyla tím odvážným děvčetem, které by se jen tak bezhlavě pustilo do dobrodruž-

ství. Už jsem přece byla „rozumná“, a tak každý krok vpřed byl zároveň dvěma kroky vzad: „Jak by se mnou mohl ještě Pán počítat? Vždyť tak často vynechávám modlitbu, nečtu Písmo, mám tolik světských zájmů, nejsem ani tak milá a usměvavá jako sestřičky, které znám..." Když jsem tak couvla několikrát, měla jsem pocit, že si to musel Pán s mým povoláním určitě rozmyslet. Přesto všechno jsem mu ale řekla: „Pokud se mnou opravdu počítáš, tak jdu!" A krátce potom jsem se rozhodla pro lidskou lásku. Netrvalo to dlouho, ale ve vlastních očích jsem byla už nadobro ztracená.

Zklamala jsem. Teď už se nedá nic dělat.

Ale právě tehdy, když jsem neměla vůbec nic – jen srdce rozbité na kousky – se Pán znovu ozval: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás, abyste šli a přinášeli ovoce..." V tu chvíli jsem si byla jistá, že přece jen mohu i já. Najednou jsem zase měla odvalu sedmnáctileté dívky. Nepřemýšlela jsem o tom, čeho se budu muset vzdát nebo kam budu muset odejít. Jen jsem věděla, že mohu. Takřka hned jsem si koupila letenku do Španělska, na kterou jsem si musela půjčit peníze, a strávila jsem velikonoční týden s misionářkami oblátkami. Konečně jsem byla doma!

Dnes je to už víc než šest let, co žiju ve Španělsku. Zanechala jsem všeho, co pro mě mělo cenu: svou rodinu, přátele, svou práci, slovenský i český domov, dokonce jsem prodala i svou červenou Toyotu! „Přišla" jsem i o své vysokoškolské tituly, protože ty jsou mi ve Španělsku téměř nanic. Začala jsem se učit nový jazyk, znovu se pustila do studia teologie. Kromě toho mě během řeholní formace Pán vyzýval skrze mou formátorku k tomu, abych

opustila mnoho věcí, které mě svazovaly. Naučila jsem se tak, že „opustit všechno“ neznamená ztratit, ale vložit s důvěrou do Pánových rukou. On s tím naloží tak, jak bude chtít. Při každé takové zkoušce jsem dostala milost říct mu své „ano“. A dostala jsem mnohokrát víc. Jedním z největších darů je pro mě má řeholní rodina, spolusestry z různých koutů světa a moje komunita, která je pro mě školou lásky.

Dnes už vím, že „Boží povolání a jeho dary jsou neodvolatelné.“ Pán mi zůstal věrný, i když jsem se sama tolikrát ztratila.

Tu touhu, kterou mi on sám vložil do srdce – být misionářkou, také sám naplnil. Zasvětit svůj život Bohu jako misionářka pro mě dnes znamená, že už nechci sama rozhodovat o tom, kam půjdu nebo co budu dělat. Znamená to věřit, že to, že jsem pro něj, má mnohem větší cenu než všechna má pastorační a učitelská činnost, kterou jsem dřív dělala. Nevím, co mě čeká zítra, nevím, kam mě pošlou nebo jaký úkol dostanu. Víím ale, že chci celý svůj život odevzdat Lásce, tomu, který chce, abych s ním měla podíl ve všem. A navždy.

Téma: Povolání k misii

ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ K MISII

Misionář oblát Oto Medvec, OMI

1) Krátce se, prosím, představ.

Jmenuju se Oto Medvec, přátelé mi většinou říkají Oťák. Má rodina se přistěhovala ze Slovenska na Domažlicko krátce před mým narozením. Tam jsem i vyrůstal a několik důležitých studentských let jsem strávil v Plzni. Od roku 2012 žiji v komunitě s obláty, od roku 2017 jsem jedním z nich. Momentálně jsem scholastik, tzn. OMI student a jsem v Římě, kde jsem poslední 4 roky studoval filozofii

a teologii. V komunitě je nás teď asi 18 ze sedmi rozdílných národností.

2) Co se ti jako první vybaví, když slyšíš slovo „povolání“?
Vybaví se mi Ježíšova tvář a jeho pohled.

3) Kdy jsi začal o svém povolání (ve smyslu tvé základní cesty životem, životního stavu) přemýšlet a co tě k tomu vedlo?

Přemýšlel jsem o něm velmi brzy, myslím, že když mi bylo 9–10 let. V tu dobu jsem se se svým tátou celkem pravidelně účastnil nedělní eucharistie v Holýšově a pozoroval jsem, co pan farář v kostele dělá. Bylo v tom pro mě něco přitažlivého.

4) Bylo pro tebe snadné své povolání rozlišovat? Jaká kritéria a faktory v tvém rozlišování hrály roli? Co pro tebe bylo rozhodující?

Ano, bylo to snadné v tom smyslu, že jsem měl od začátku velmi jasnou touhu jít radikálně za Kristem. Neměl jsem přesnou představu o tom, jak bych měl žít, ale věděl jsem, že „být knězem“ znamená žít pro Ježíše. Začal jsem číst Skutky apoštolů a líbilo se mi, jak žila skupina prvních křesťanů: společenství, modlitba, evangelizace. Líbilo se mi, jak prožívali Boží přítomnost a jeho moc. Pak jsem začal číst životopisy svatých – František, Benedikt, Kateřina Sienská... Jejich životy mě inspirovaly, protože z nich byla cítit Boží přítomnost, radikality a život společenství – communio. Prakticky jsem nevěděl, co znamená třeba žít v komunitě, a určitě jsem měl představy, které neodpovídaly realitě. Ale touha žít jako ti, o kterých jsem četl, mě neopouštěla, ani když jsem se třeba zamiloval.

Byl jsem velmi otevřený tomu, co přicházelo a jednou (bylo to před 10 lety) přišla nabídka letět s obláty do Španělska na Světové dny mládeže. Zpětně vím, že to bylo důležité, ale ne rozhodující – když jsem se vrátil domů, oblátům jsem rozhodně být nechtěl. Věděl jsem ale, že to, co jsem viděl, slyšel, ti, se kterými jsem se setkal, to všechno bylo nějak dů-

ležitě pro celý můj život. Byla v tom nějaká výzva, novost, která mě přitahovala. Vůbec jsem nevěděl, co přijde, nechával jsem to zrát, promýšlel jsem a zůstával otevřený.

5) Zdá se, že dnes je pro mladé lidi velmi složité dojít k nějakému rozhodnutí, zvláště když jde o definitivní rozhodnutí o vlastním životě. Jak jsi to vnímal ty? Proč je dnes podle tvého názoru tak těžké rozhodnutí udělat?

S definitivními rozhodnutími je to síla, to jo, ale nevím přesně, proč to tak je. Viděl jsem, jak jsou někteří hodně fixovaní na problém, na otázku, jestli do toho jít, či nejít, která v nich vyvolává velkou úzkost. S úzkostí se nedá dlouho žít, jen přežívat. Pokud člověk ztratí Kristův pokoj, je těžké být otevřený na Boží jednání a vnímat touhy svého srdce. Bez jeho pokoje a s úzkostí jsou možné jen dvě polohy – poloha ano, poloha ne. Takže člověk neustále kmitá mezi těmito póly a nejde dál, stále jen čeká na nějaké znamení, stále jen „rozlišuje“ Boží vůli.

V mém případě to bylo daleko přirozenější, pozvolnější. Nikdy jsem neznal víc než další krok. Například, po seznámení s obláty jsem věděl, že k nim chci občas zajít, a když mi Vlasta OMI za nějaký čas nabídl společný život v komunitě, věděl jsem, že je to pro mě. Po půl roce v komunitě (KVS) jsem věděl, že chci zůstat další rok, po dalším roce jsem věděl, že chci vstoupit do prenoviciátu, po něm jsem věděl, že chci do noviciátu. Na jeho začátku mi nebylo jasné, jestli složím sliby, ale na konci noviciátu jsem po tom toužil. A mezi tím se odehrávalo to, co k životu patří: čištění

záchodů, modlitba, kafe, zametání schodů, spánek, jídlo, učení se němčiny, pivo, spánek, modlitba, rozhovory, jídlo, hádky, zametání chodeb, záchody, kafe, cestování, návštěvy, mytí nádobí, krize, modlitba, četba, jídlo, bourání stěn, spánek, stěhování nábytku, posezení s přáteli...

V tom všem se pomaličku odkrývá konkrétní tvář a pohled, a vy si všimnete, že všechno, co se kolem vás a ve vás děje, má začátek a smysl jen v tomto pohledu – v láskyplném pohledu Ježíše, který na vás spočinul. Tohle člověk poznává až zpětně a raduje se. S Hospodinem na začátku cesty neznáte, protože je důležitější jít s ním, než vědět kam.

6) Co ti v tvém rozhodování nejvíce pomohlo a co bylo naopak velkou překážkou?

Nejvíce mi pomohlo setkání s konkrétními lidmi, s konkrétní realitou, s konkrétním životem. Pomohlo mi „ušpinit si ruce“, pomohla mi práce. Pomohlo mi to, že mi druzí naslouchali. Taky mi pomohlo zažít pohřby 16 oblátů, pomohlo mi vidět, jak končili své životy tady na zemi. Pomohly mi konkrétní konflikty se spolubratry. Hodně mi pomohly výzvy, jako třeba naučit se německy nebo učit se v němčině řecky a hebrejsky – to byla fakt zkouška ohněm.

Největší překážkou byly mé představy a ideály, které mi bránily žít naplno přítomný okamžik. Zvláště v napjatých situacích jsem měl tendenci snít o jiné komunitě, o jiné kongregaci, o jiném denním režimu, o jiném představeném... Nakonec ale člověk zjistí, že to „jiné“ není lepší, a že lepší je zůstat.

7) Povolání je Božím darem jednotlivci nebo společenství určeným ke službě druhým. Jak vnímáš ty svou misii vyplývající z tvého povolání a jakou roli v ní hraje oblátské charisma? Je mi jasné, že můj život bude darem, ale ještě nevím pro koho a jakým způsobem. Mám jistotu, že Hospodin dokáže vše zařídit tak, aby z mé každodenní práce vzniklo něco krásného. I kdyby trakaře padaly. A oblátské charisma? To bude hrát velkou roli, protože je takovým mým vnitřním nastavením a konkrétním způsobem, jak žiju evangelium.

8) Proč má podle tebe misie smysl a význam ještě i dnes?

Misie, nejen že dnes má smysl a význam, ale je v naší DNA, je součástí života pokřtěných. Dokud budou na světě křesťani, bude tu i misie. Smysl a význam dnes už možná nemají určité misijní formy, na které jsme byli několik posledních staletí zvyklí. Dnes je třeba dlouho někde žít, dlouho s někým vést rozhovor, dlouho pracovat, protože tak vynikne náš životní styl. A pro dnešního člověka je důležitější život, než filozofické definice. To je pro nás skvělá zpráva. Pokud jsme totiž přijali Ježíše, máme taky jeho život. O tomto životě píše Jan v evangeliu: „... ten život byl světlem lidí.“ Stačí ho žít, neskrývat ho, nedusit ho, stále víc do něj společně vrůst. To je pak zdrojem misijní tvořivosti. My v post-komunistických zemích máme velkou výhodu, protože známe lidi, kteří pamatují, jaké to je mít jen velmi málo nebo nic, jaké to je nemít struktury, které nás podporují, ale mít ten život a být blízko lidem.

Téma: Povolání k misii

LAICKÉ POVOLÁNÍ K MISII

Jakub Popelka, oblátský asociovaný

1) Krátce se, prosím, představ.

Jmenuji se Jakub Popelka, je mi 28 let, pocházím z Plzně, kde jsem byl před deseti lety pokřtěn. Pracuji jako učitel matematiky a stále ještě studuji pedagogiku. Chodím s báječnou holkou, která se jmenuje Eliška. V minulosti jsem byl u oblátů ve formaci, ale nakonec jsem rozlišil, že zasvěcený život není pro mě. V říjnu se stanu asociovým.

2) Co se ti jako první vybaví, když slyšíš slovo „povolání“?

Jako první se mi vybaví povolání z Dračího doupěte a pak zaměstnání.

3) Kdy jsi začal o svém povolání (ve smyslu tvé základní cesty životem, životního stavu) přemýšlet a co tě k tomu vedlo?

Myslím, že jsem o něm začal vážněji přemýšlet někdy po tom, co jsem uvěřil. K víře mě přivedli hlavně dva kněží, kteří byli a jsou mými velkými vzory, takže jsem začal

uvažovat o kněžství (až o mnoho let později jsem si uvědomil, že pro mne byli hlavně učitelé). Vzhledem k tomu, že jsem byl pokřtěn u františkánů, tak jsem zvažoval i zasvěcený život.

4) Bylo pro tebe snadné své povolání rozlišovat? Jaká kritéria a faktory v tvém rozlišování hrály roli? Co pro tebe bylo rozhodující?

Neřekl bych, že to pro mě bylo těžké, ale byl to poměrně zdoluhavý proces, než jsem dospěl k tomu, čím bych chtěl být. Rozhodující pro mě bylo, k čemu mě Bůh volá. To jsem

se snažil poznat podle potřeb, které jsem viděl kolem sebe a ve světě, a nakonec podle toho, jestli mě to činí šťastným, což pro mě bylo rozhodující.

5) Zdá se, že dnes je pro mladé lidi velmi složité dojít k nějakému rozhodnutí, zvláště když jde o definitivní rozhodnutí o vlastním životě. Jak jsi to vnímal ty? Proč je dnes podle tvého názoru tak těžké rozhodnutí udělat?

Myslím, že je to hlavně dnešní dobou, která je mnohem rychlejší a nestálější. Asi bych také řekl, že máme víc možností. Pro mě osobně to bylo těžké v tom, že jsem se měl rozhodovat v době, kdy jsem se velmi vyvíjel. Ještě jsem nevěděl, kým jsem, a už jsem měl rozhodovat, co budu v životě dělat.

6) Co ti v tvém rozhodování nejvíce pomohlo a co bylo naopak velkou překážkou?

Nejvíce mi určitě pomohly příklady lidí, kteří naplno žili své povolání. Díky tomu jsem se mohl pro něco nadchnout a vyzkoušet to. Největší překážkou pro mě byly představy o tom, jak by můj život měl vypadat, které jsem si tvořil já sám, nebo které o mě měli jiní. Taky asi jakási zahleděnost do budoucnosti, která mi často bránila si uvědomit okamžitou situaci a na ni reagovat.

7) Povolání je Božím darem jednotlivci nebo společenství určeným ke službě druhým. Jak vnímáš ty svou misii vyplývající z tvého povolání a jakou roli v ní hraje oblátské charisma?

Bůh mě povolal k životu a také k životu uvnitř církve. Mám radost, že mám možnost tohle mé povolání naplňovat uvnitř oblátského charismatu, které mu dává nějaký směr. Jako odpověď na tuhle Boží lásku se snažím sloužit druhým, třeba i tím, že jsem se stal učitelem. Zdálo se mi, že je to potřeba a zároveň něco, co by mi mohlo jít. Práce s mladými je něco, co si myslím, že k oblátům patří.

8) Proč má podle tebe misie smysl a význam ještě i dnes?

Ti, co mě znají, ví, že si neumím dobré zprávy nechat pro sebe. Když jsem začal chodit s Eliškou, tak o tom moji přátelé věděli v podstatě ještě dřív, než se to stalo skutečností. Takže mi přijde jen přirozené, že tu nejlepší zprávu šíříme, co to jde.

Téma: Povolání k misii

RODINNÉ POVOLÁNÍ K MISII

Jiří Koukal, projektový manažer v ekologii, táta tří synů

Hanka Koukalová, misie, média a fundraising, máma tří synů

1) Co se ti vybaví, když se řekne misie

Jiří: Když se řekne misie, samozřejmě mi nejdříve naskočí obrázek exotických destinací a těžko přístupných míst, kam ještě naše „civilizace“ nedorazila. Terénní auta, polonahá snědá těla, deštný prales, ostrý vítr pouště nebo třeba bílé sněhové pláň a obličej sotva patrný z pod kožešinových kapucí. Trochu takový život dobrodruha :-). Ne, teď vážně.

Misie je pro mě synonymem pomoci, která nabírá různých podob. Často se jedná o pomoc materiální, zdravotní, někdy sociální atd. Misionář je ten, kdo odpovídá na výzvu a něčeho se zříká (pohodlí, cílů, kariéry...) ve prospěch druhých, je to ten, kdo se dělí o své obdarování. Misie v původním významu, tedy jako poslání k šíření křesťanské víry, mi přijde trochu problematické. Předávat víru v současné době se

podle mě nerovná předávání informace. Jde o to probouzet v lidech důvěru a naději.

Hanka: Vybaví se mi obláti. Je to prostě moje dospívání, kdy se v naší farnosti o prázdninách střídali studenti z Říma, aby vyjeli někam na prázdniny. Letenka do Kamerunu, JARu nebo jiné domovské destinace byla prostě drahá. A tak jich náš otec Zdeněk při návštěvě Říma vždycky několik nabral a přivezl. Tak znám obláty a tak jsem pochopila obrat, že „misie jsou v jejich DNA“. A pokračování z nedávné minulosti na scénáři života otce Karla, který svému generálnímu představenému napsal nevinnou větu, že si dovede představit odchod do misie a za rok se nestačil divit a přitom divení už prostě sháněl doklady k pobytu v Zimbabwe. Taký vím ze zkušenosti práce pro Papežská misijní díla, že misionář je špička ledovce. Že se na tomhle dobrodružství podílí mnohem větší počet lidí, kteří pomáhají „utahanému, našťavanému a přitom velmi šťastnému“ misionáři misii uskutečňovat. Je to papírování, dohady s bankou, komunikace s dárci nebo i dlouhé telefonáty, jak opravit rozbitý generátor, co dává celý obraz. A každý v něm má svoje místo a může prožívat svoji plnohodnotnou účast na misii.

2) A tvoje vlastní misie?

Jiří: Moje vlastní misie není moc zvláštní. Pomínu-li péči o svou rodinu, která je mým hlavním posláním, tak jak už

jsem psal, snažím se sloužit svým obdarováním. Hraji na kytaru, a tak vedu místní scholu. Pravidelně zpíváme při farních mších a večerních chválách. Zdá se, že to přispívá k životu ve farnosti, ke které patřím. Vyčlenil jsem si tedy v týdnu čas, který věnuji této službě, a také se snažím překonávat obtíže, které to přináší. Popravdě pořád trochu závidím lidem, kteří mají k misii blíž nebo vykonávají povolání se sociálním rozměrem. Lékaři, zdravotníci, učitelé, sociální pracovníci...

Hanka: Každý z nás má nějaký bod, v němž se ho Bůh dotknul. Buď v jeho obdarování nebo v jeho bolesti... Tam myslím, že máme hledat. V kombinaci s rozumným náhledem kde a v jaké situaci, místě se nacházíme. Já sama jsem teď měla několik let, kdy jsem všude otravovala s misiemi v tom původním smyslu. Nemohla jsem si prostě pomoci a tak se taky okolnosti mého života sešly. Když nastavuji ukazováček, kam vane Boží volání v těchto časech, cítím malé posuny. Mně osobně se Bůh dotknul jako Bůh pokoje, toho mocného, který vstupuje do a uklidňuje jakkoli velký neklid a zmatky. V tuhle chvíli mě zve si užít, že jsem mámou tří nádherných synů a být jim k dispozici, roznášet plakáty na Kurz víry v naší farnosti a aktivně se ho sama účastnit, být v zádech manželovi při hudebním doprovodu dětských mší i být dobrou sousedkou (to mi fakt nejde), dcerou a sestrou. Být v tom všem svědkem Boží laskavosti, velikosti a blízkosti. A nerozmazlit našeho kocoura!

NIKDO NEMÁ VĚTŠÍ LÁSKU

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého

Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, o čem budete prosit ve jménu mém. To vám přikazuji: Milujte se navzájem!“

Jan 15,9–17

Jan 15,13: Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Poprvé jsem se s tímto veršem setkal na světovém setkání mládeže s papežem ve Španělsku (mimo jiné tam byly i ségry Kačenka a Liduška) a hned od začátku to bylo setkání – jak s veršem, tak s lidmi – velmi intenzivní. Jan 15,13. Od prvního dne do to do nás vštěpoval Vlastík, náš drahý tatíček oblát... umírat pro druhé. Přišlo mi to jako zajímavá výzva do těch následujících dvou týdnů, kdy trvalo setkání. A tak jsme umírali třeba v tom, že jsme raději stáli, jen aby si mohl sednout druhý, a další takové maličkosti. Jenže po těch maličkostech mi pak bylo nabídnuto, že při mši s papežem můžu sedět ve VIP sektoru. Chvilí jsem váhal, ale Jan 15,13! Přenechal jsem svoje místo druhému, přesněji druhé sestře. Nechal jsem umírat svůj zážitek z VIP sektoru, aby měly sestry společný zážitek. A tak se v nás naplnila radost. Jan 15,13. Možná i díky tomu to byly přelomové dva týdny v mém životě. Byla to tak intenzivní zkušenost, že původně dvoutýdenní výzva Jan 15,13 trvá dodnes.

Jiří Kalmus

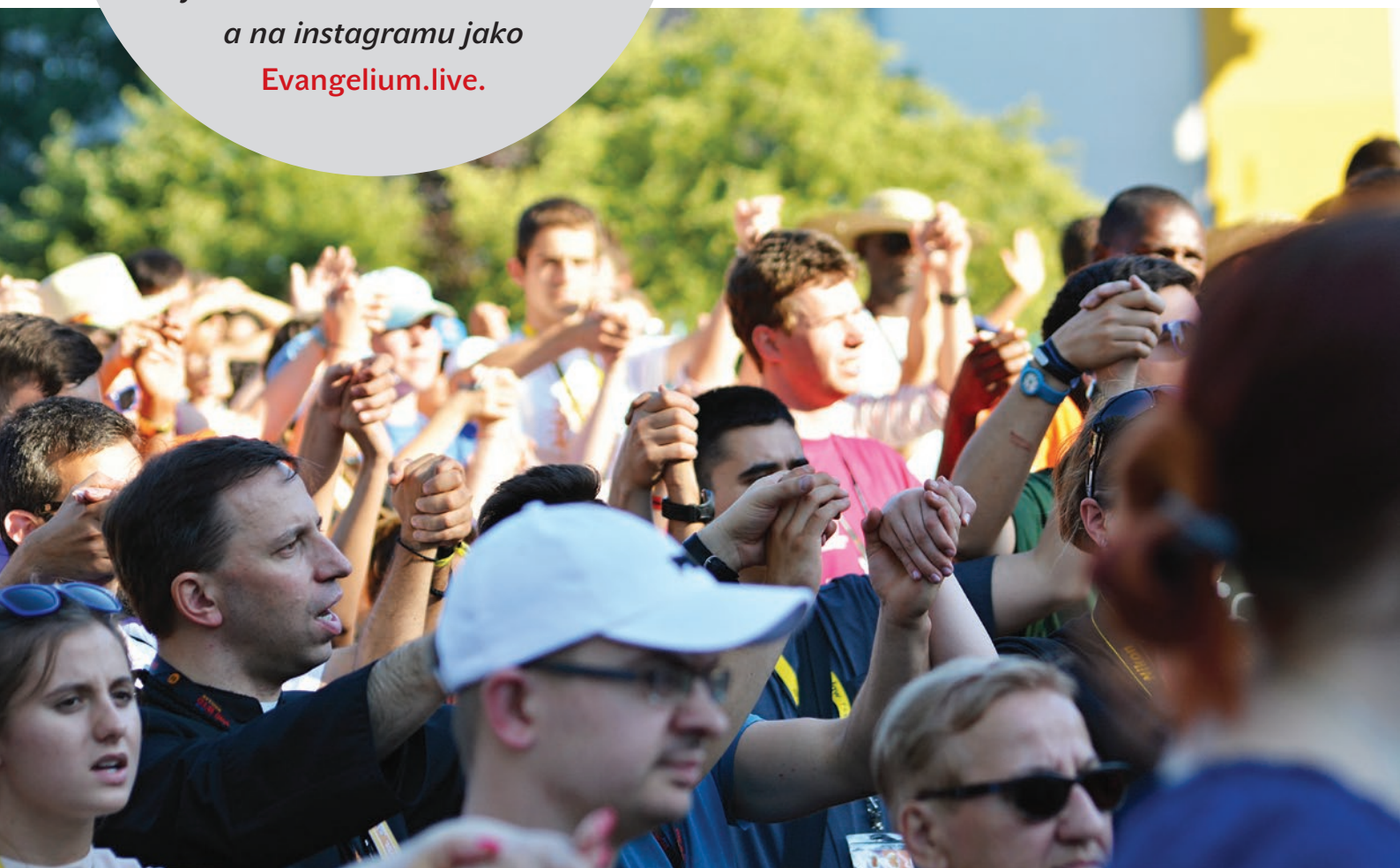
Evangelium live

je projekt, v němž různí
dotazovaní mluví o tom, jak se
jich konkrétně v životě evangelium
dotklo. Tedy evangelium naživo.

Tento příběh a další zastavení
s evangeliem ve všedním životě
najdete na webu media.oblati.cz

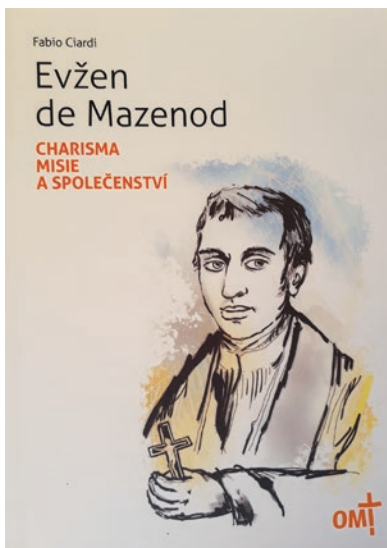
a na instagramu jako

[Evangelium.live](https://www.instagram.com/evangelium.live).

NOVÁ KNIHA O SV. EVŽENOVÍ DE MAZENOD

V češtině konečně vychází nový, čtivý a aktualizovaný životopis sv. Evžena de Mazenod, zakladatele misionářů oblátů (OMI)! Jde o překlad druhého italského vydání knihy „Evžen de Mazenod, charisma misie a společenství“. Jeho autorem je italský oblát, znalec sv. Evžena, ale především profesor spirituální teologie Fabio Ciardi, OMI. Jeho obor, stejně jako název knihy a třeba i její první řádky: „V jistém druhu životopisů svatých se nejprve světci připsal ‚šlechtický původ‘, jeho rodiče byli označeni za ‚bohabojné‘ a pak se obvykle popisovalo dětství, ve kterém se již od prvních okamžiků objevovaly ‚varovné příznaky‘ svatosti a neobyčejného života,“ napovídají tomu, že opravdu nejde o klasický životopis, který by jen suše a detailně informoval o datech a významných událostech svätčova života. Ciardiho práce je pojata ze „spirituálního“ pohledu, tedy z hlediska toho, jak už od samého dětství působil v Evženově životě Duch svätý, jak si ho skrze radosti i velké výzvy a útrapy emigranta a mladíka z rozbité rodiny připravoval pro dílo, které měl v církvi založit

a které z jeho charismatu žije dodnes. Skrze vyprávění Evženova života se autor snaží odhalit a postihnout jeho povolání a poslání a dobrat se k „vysvětlení“ charismatu, kterého se Evženovi k dobru a prospěchu církve a celého světa dostalo. Jak ale sám Fabio říká: „Jelikož jde o zkušenost Ducha svätého, je charisma každého zakladatele ze své vlastní podstaty dynamické, jde o vyvíjející se proces, který se jen stěží dá vměstnat do schémat a definic. To ostatně pochopili už i první obláti, kteří, když chtěli vysvětlit své povolání, jednoduše vyprávěli zkušenost, kterou Evžen de Mazenod prožil a posléze sdílel se svými prvními druhy a poté i s celou kongregací.“ Podobně tak je i úmyslem tohoto českého překladu jednoduše předat kousek života jednoho člověka, který se po celý život pokoušel odpovídat na Boží volání, a vtiskl tak do dějin církve nesmazatelnou misionářskou stopu, kterou se po celém světě i v současnosti snaží dál prohlubovat rozmanitá oblátská rodina, jejíž základ kdysi sv. Evžen položil.

Vlastimil, OMI

MODLITBA ZA POVOLÁNÍ

Otče svätý, přicházíme k tobě,
protože nás Ježíš žádá,
abychom prosili o dělníky na tvou žeň.
Proto nám, prosíme, sesílej i dnes mladé muže
zapálené láskou k Ježíši,
kteří by svůj život chtěli jako oblaci darovat tobě,
kteří by chtěli být blízko nejchudším a nejopuštěnějším
a hlásat jim evangelium.
Dej, ať planou týmž ohněm,
který jsi zažehl v srdci svätého Evžena;
dej, ať se stanou součástí jeho rodiny
a spolu se všemi obláty pokračují v díle vykoupení.
Panno Maria Neposkvrněná,
tys byla první, kdo světu daroval Ježíše;
bud' s námi i teď, když se modlíme. Amen.

Více informací na: www.povolani.oblati.cz

Modlitba
za nová povolání
k řeholnímu životu
misionářů oblátů
kněží a bratří

21. den v měsíci

Misionáři obláti Panny Marie Neposkvrněné (OMI)

Jsme misijním řeholním společenstvím kněží a bratří s velkým důrazem na komunitní rozměr života. Naší cestou je stávat se blízkými lidem, především těm, kteří se ocitli na různých periferiích církve i společnosti, a rozmanitými způsoby jim hlásat radostnou zvěst o Boží lásce. Tuto svou misii (poslání) usku-

tečňujeme v mezinárodních apoštolských komunitách, v úzké spolupráci s laiky, kteří jsou našimi partnery v evangelizaci, v blízkosti k chudým a opuštěným a jako misii respektující rozdílnost kultur a obdarování každého člověka a vyznačující se důvěrou ve spolupráci mladých a v jejich přínos církvi.

Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
mmd@oblati.cz

Dárcovský účet pro naše projekty a jejich variabilní symboly:

Číslo účtu: 244 816 241/0300

Pákistán (VS 410) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | Adopce Haiti (VS 311)
Členství v OMD (VS 100)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:
VS 900 – dar na mši svatou
VS 909 – mešní nověna

Komunita OMI Plasy

Žebnická 559
CZ-331 01 Plasy
P. Vlastimil Kadlec, OMI
tel. 00420 733 755 901
vlastimil@oblati.cz

Komunita OMI Tábor-Klokoty

Staroklokotská 43
CZ-390 03 Tábor
P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 731 402 862
jiri@oblati.cz

www.oblati.cz | media.oblati.cz | povolani.oblati.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii v ČR
název účtu: Středoevropská provincie OMI
banka: Poštovní spořitelna
číslo účtu: 239472296/0300

Foto: Archiv OMI, Salome Mecová a Pixabay.com

Zpravodaj Očima misií vychází čtvrtletně.